

PRAVICA DO ODBITKA VSTOPNEGA DDV

Pojasnilo DURS, št. 4230-50/2007-2, 31. 12. 2007

Davčni zavezanec prosi za mnenje v zvezi s pogoji za uveljavljanje pravice do odbitka vstopnega DDV v sistemu obrnjene davčne obveznosti za pridobitve blaga znotraj Skupnosti in tudi za storitve po 29. členu Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 117/06 in 52/07). V zvezi z navedenim pojasnjujemo:

Davčni zavezanec sme odbiti DDV šele v davčnem obdobju, v katerem je prejel račun ali drug dokument, ki vsebuje podatke, potrebne za zagotovitev pravilnega obračuna DDV, za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

V skladu z 62. členom ZDDV-1 pravica do odbitka DDV nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna DDV. Davčni zavezanec sme odbiti DDV šele v davčnem obdobju, v katerem je prejel račune za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

Po točki c prvega odstavka 67. člena ZDDV-1 mora davčni zavezanec za uveljavljanje pravice do odbitka DDV, ki ga je dolžan plačati za pridobitve blaga znotraj Skupnosti, v obračunu DDV navesti vse podatke, potrebne za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun, izdan v skladu z 81. do 84. členom ZDDV-1.

Evropsko sodišče je v zadevi Bockemühl (C-90/02) pojasnilo, da je pri dobavi storitev, pri katerih je plačnik davka naročnik ali kupec storitev, treba upoštevati določila točke d prvega odstavka 18. člena Direktive Sveta 77/388/EGS – Šeste direktive. V skladu z navedeno določbo mora davčni zavezanec za uveljavljanje pravice do odbitka DDV izpolnjevati formalnosti, ki jih določi vsaka država članica (47. odstavek).

V 49. odstavku iste sodbe je Sodišče ES pojasnilo, da lahko države članice za uveljavljanje pravice do odbitka DDV v primeru prejetih storitev, od katerih je prejemnik obračunal davek kot prejemnik storitve, predpišejo le formalnosti tehnične narave. S predpisanimi formalnostmi se ne sme povzročiti, da bi bilo uveljavljanje pravice do odbitka praktično nemogoče oziroma izredno oteženo.

V zaključku sodbe je Sodišče ES na podlagi obrazložitve zato navedlo, da prejemniku storitve, identificiranemu za namene DDV, ki je določen za plačnika davka v skladu z določbo 21(1) Šeste direktive (oziroma 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES), ni treba imeti računa, sestavljenega v skladu s členom 22(3) Šeste direktive za njemu opravljeno storitev, da bi lahko uveljavljal pravico do odbitka DDV.

Glede na sodbo je bila s Pravilnikom o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost, objavljenim v Uradnem listu RS, št. 52, spremenjena določba petega odstavka 107. člena Pravilnika. V skladu s to spremembo mora davčni zavezanec, ki mora plačati DDV kot naročnik, kupec ali prejemnik blaga oziroma storitev, za uveljavljanje pravice do odbitka DDV imeti račun ali drug dokument, ki vsebuje podatke, potrebne za zagotovitev pravilnega obračuna DDV in v obračunu DDV izkazati podatek o znesku DDV, ki ga je dolžan plačati.

Na podlagi uveljavljene spremembe petega odstavka 107. člena Pravilnika za uveljavitev pravice do odbitka DDV v primerih, ko mora DDV plačati naročnik, kupec ali prejemnik blaga oziroma storitev, torej zadostuje, da davčni zavezanec razpolaga z računom ali drugim dokumentom, ki vsebuje podatke, potrebne za zagotovitev pravilnega obračuna DDV, in v obračunu DDV izkaže znesek DDV, ki ga je dolžan plačati.